

Reviews

#TAZ2025: Anne-Laure Vandeputte kraakt en triomfeert in ‘My Body as a Commodity’

Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.09:36Bijgewerkt op: 09:373 min leestijd

Een ex-lief met een seksprobleem, een filmregisseur met een machtsprobleem, een Berlijnse vriendin die elk probleem meteen aanpakt en een samenleving met een problematische relatie tot vrouwenlichamen: zij inspireerden Anne-Laure Vandeputte tot *My Body as a Commodity*, een zinderende show die werelden kan redden.

In lekker lange en sneeuw witte knielaarzen stapt Vandeputte haar minipodium-op-het-podium op. Daar wacht Andrew Van Ostade in glittershort, zilveren broek en zilveren handschoenen. Hij wordt omringd door percussie-instrumenten. Vandeputte neemt plaats achter drie microfoons. Een microfoon geeft haar stem weer zoals ze klinkt. De tweede geeft haar stem vervormd weer en eentje – niet toevallig op een kort standaardje, vlak naast het podium – laat haar stem als een mannenstem klinken.

Met al die stemmetjes vertelt ze haar verhaal vanuit de derde persoon. Ze spreekt over zichzelf als 'jij'. Vandeputte rekent niet enkel af met misbruik en misdragingen waar ook zij het slachtoffer van werd. Ze rekent af met het onwetende meisje dat ze ooit was. Dat meisje wist niet beter dan dat ze op mannen moest verliefd worden. Het meisje dacht bakker te willen worden. De vrouw in *My Body as a Commodity* weet gelukkig beter. Ze beseft dat ze op elke mens mag verliefd worden en dat ze bovenal een actrice is.

***My Body is a Commodity* bevrijdt je van te stereotiep denken over een (vrouwen)lijf. Het is het soort voorstelling dat werelden kan redden. Zoals de ingestorte wereld van iemand die slachtoffer werd van toxisch gedrag.**

Dat ze als actrice haar lichaam vaak ten dienste stelt van andermans verbeelding is een besef dat langzaam doordrong en haar alarmeerde. Want in andermans verbeelding speelde ze te vaak sekswerkers op een te stereotiepe manier. Daarover vertelde ze ook [in Knack Focus](#). In haar eigen werk zoekt ze naar rollen die haar doen dromen, vleugels geven, ontplooiën en helpen om statements maken. Statemens over onverschrokken jezelf zijn, als vrouw, man, *whatever*.

Daar is *My Body as a Commodity* een fantastisch voorbeeld van. Vandeputte vertelt en neemt uit poëzie en levenservaring gebeeldhouwde lyrics in de mond. Met Van Opstade als haar musicerende steun op de scène neemt ze haar publiek mee langs enkele onvergetelijke coole én shitty momenten. We trekken met haar naar Berlijn, waar ze sterk mens en sekswerker Roxy ontmoet. Ze neemt ons mee naar de rechtszaal waar ze een advocaat hoort zeggen dat vrouwen die hun brood verdienen met fictie het onderscheid tussen fictie en non-fictie niet kunnen maken. (*Dit is een referentie naar de Zaak Bart De Pauw, nvdr.*) We belanden op een allesbehalve veilige filmset. En we voelen de vernedering tijdens een toxische relatie. Vandeputte zingt, rapt, vertelt, fluistert, huilt, huivert, lacht op het ritme van haar hart en de drums van Andrew van Ostade. En je lacht, huilt, slikt en huivert met haar mee.

Vandeputte rekent als charismatische frontzangeres én sterke madam met een gehavend hart af met toxisch gedrag én toxische gedachten over hoe zich als vrouw wel of niet te gedragen. In de zinderende slotscène van *My Body as a Commodity* stuurt ze ons als een van demonen bevrijde rockster naar huis. Dit is het soort voorstelling die werelden kan

redden. De ingestorte wereld van iemand die slachtoffer werd van toxisch gedrag, bijvoorbeeld.

My Body as Commodity speelt op 5.08 en 6.08 tijdens Theater Aan Zee en trekt dit najaar opnieuw door het land. kwp.brussels

Dit graag gelezen? Lees dan ook: '[Seksworkers zijn godinnen](#)'

Lees meer over:

- [**Andrew Van Ostade**](#)
- [**Bart De Pauw**](#)
- [**Theater Aan Zee**](#)
- [**Anne-Laure Vandeputte**](#)

Fout opgemerkt of meer nieuws? [Meld het hier](#)